



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 385/2023
14.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... Општина Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2299/2022 од 06.10.2022. године, у седници одржаној 14.02.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2299/2022 од 06.10.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ: пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2299/2022 од 06.10.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 237/20 од 12.10.2021. године, а предмет враћа првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 237/20 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде исплати за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године укупан износ од 12.175,67 динара, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец, на износе наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, исплати за период од 01.03.2017. па до 01.01.2020. године, укупан износ од 52.264,38 динара, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до исплате, на износе наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 27.000,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 2299/2022 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 237/20 од 12.10.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију из свих законских разлога и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају је потребно уједначавање судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије на увећану зараду на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, па су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима КВ радника, на основу решења од 09.11.1999. године, којим му је одређен коефицијент зараде од 1,30. По решењу тужене од 26.09.2019. године, тужиоцу је одређен коефицијент зараде од 8,53, а тако утврђена зарада, по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији, увећана је 50% на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Вештачењем од стране судског вештака економско-финансијске струке, утврђена је разлика зараде и то: према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за утужени период, који износи 112.175,67 динара и разлика мање исплаћеног тзв. „косовског додатка“ који износи 52.264,38 динара; према другој варијанти, зарада коју је тужилац примио са тзв. „косовским додатком“ у утуженом периоду, већи је од минималне зараде са минулим радом, за укупан износ од 261.820,75 динара. Према другој варијанти приказан је обрачун разлике зараде коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. „косовског додатка“ у односу на минималну зараду, који потврђује негативну разлику, тако што је зарада коју је тужилац примио виша у односу на минималну зараду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили налазећи да је тужилац у спорном периоду остварио увећање по основу тзв. „косовског додатка“, које је прописано Закључком Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, тако што увећање, заједно са основном зарадом и минулим радом, чини укупно исплаћену зараду тужиоцу која је већа од минималне зараде.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право а због тога је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр.113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету, припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. Дакле, то што исплаћена укупна плата тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је виша од минималне зараде, није разлог за одбијање његовог тужбеног захтева, имајући у виду да тужиоцу припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

Због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз вештака па тако није утврђено чињенично стање у погледу висине штете коју је тужилаца претрпео на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду, према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године.

Из изложених разлога одлуке нижестепених судова су укинуте, а укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер зависи од његовог исхода у смислу одредбе члана 163. став 4. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање у потпуности и правилно утврди, тако што ће да поступи по примадбама из овог решења, како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, о тужбеном захтеву тужиоца донесе нову одлуку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић